

Mikor ismertetik meg magyar kincseinket ugyanúgy, mint az eltérő kultúrájukakét?

2014. december 30.

Ifj. Tompó László - Hunhír.info

Miközben mást sem hallunk állandóan, mennyire kirekesztő a magyar társadalom többsége az eltérő kultúrájúakkal szemben, úgyszólván naponta nyílik hazánkban olyan tárlat, ami nem a MI nemzeti kincseinket mutatja be, hanem az övéiket. Csakhogy nem ám a saját égiszük, hanem a mienk alatt. Arról viszont, hogy, hogy nem, nincsen tudomásunk, hogy a saját országukban például székely kiállítás nyílt volna valaha is.

Mindezt annak apropóján írjuk, hogy – amint a *Mazsihisz* honlapjára vasárnap felkerült hírcikkből megtudtuk – „*zsidó*
kéziratok és szertartási tárgyak anyagából látható tárlat a Szentendrei Képtárban, ahol 2015.

január 31-ig tekinthető meg a kiállítás, ezt követően a Magyar Vidéki Múzeumok Szövetségének szervezésében vándorkiállításaként Kaposvárra utazik

.

Tehát a nevezett szövetség, és nem az érintettek állják a sarat ezúttal is. Ami után már azon sem csodálkoznánk, ha a magyar tanárokat meg arra köteleznék, hogy diákjaikkal legalább egyszer elzarándokoljanak a jeruzsálemi siratófalhoz. Ami viszont ugyebár valahogy mégsem a (legalábbis névben még) keresztény magyar állam történelmének a része. Meg hát amúgy persze magának a kereszténységnek sem túlzottan.

Nem bizony, és hogy mennyire nem, erről *Lippay Lajos* (1897-1949) kanonok, esztergomi dogmatikaprofesszor könyvét (Krisztus
szülőföldjén, 1933)
idézzük ezúttal:

„Az ószövetség dicsőségéből nem maradt más, mint a Templom-tér nyugati oldalán egy darab ősrégi fal, amely a hagyomány szerint még a salamoni építkezésekből származik: a Siránkozások fala; egy darab régiség, történeti érdekesség, amelynek ma már csak archeológiai értéke van. Méltó szimbóluma ez a fal az elvetett népnek, a megszűnt és létjogosultságát veszített zsidó vallásnak, amely csak egy darab történet, de nem lehet egy népnek hitvallása, világnézete, életének szellemi és erkölcsi tengelye. Amint a zsidó vallás is csak volt és megszűnt létezni, szimbóluma is csak a múltra mutat: egy rom, egy régiség az elmúlt dicsőségből; méltó központja a jeruzsálemi zsidóságnak és végcélja a zsidó zarándokoknak. E fal mellett lejátszódó jelenet: egyrészt a szakállas, piszkos zsidók származékos csoportja, amint földre kuporodva vagy a falnak támaszkodva zokognak, kétségbeesetten imádkoznak, siratják régi nagyságukat és könyörögnek a Messiásért, másrészt az elegánsan öltözött ifjú cionisták hitetlen cinizmusa – ez az egész jelenet méltón jelképezi a zsidó nép igazi sorsát. Eldobták maguktól az üdvösséget, az »örömhírt«, most csak kesergés, vallási kétségbeesés vagy hitetlenség az osztályrészük.

Az Úr átka beteljesedett a zsidó népen. Járja a világot, mint minden idők Ahasvérusa, a Mammon és a nyereség után való vadászásában benső nyomorúságát keresi elfojtani. Micsoda ironia! A zsidóság a Megváltót keresztre feszítette és a Sirlalmak falánál – Megváltóért esedezik.”

Ennyit erről. Hanem van azért itt még valami. Ugyanezen honlap karácsonykor egy Észak-Izraelben, a Galileai-tenger közelében lévő, a Krisztus születése után első században épített zsinagóga nemrég történt feltárása kapcsán arra figyelmeztetett, hogy az oda tervezett építkezés mégsem indulhatott meg, mert *„az izraeli törvények szerint a földmunkák megkezdése előtt régészeti feltárásokat kell végezni”*

.

Kérdés, nálunk miért nincsen így, holott Pannónia földje köztudomásúan a régészek paradicsoma? De visszatérve az írásunkat kiváltó eredeti történethez. Szintén kérdés, hogy az oly sokszor emlegetett esélyegyenlőség jegyében mikor ismertetik meg magyar kincseinket ugyanúgy, mint az eltérő kultúrájukét?

